

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnosti. Stěžovatelka se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Stěžovatelka sama připouští, že ne tvrdila, že jde mezi stranami o kontokorentní poměr, avšak ani z okolností stěžovatelkou zdůrazněných nelze vyvozovati, že tomu skutečně tak bylo. I kdyby však bylo zjištěno, že šlo o kontokorentní poměr, nebylo by tím pro stěžovatelku nic získáno. Bud' uplatňuje stěžovatelka žalobou obaplně zjištěné saldo z kontokorentního poměru, pak nemůže zakládati příslušnost soudu na ustanovení § 88 druhý odstavec j. n., třebaže je na fakturách žalované zaslaných doložka »splatno a žalovatelnost v M.«, neboť jest právě účinkem kontokorentního poměru, že jednotlivé vzájemné pohledávky zanikají a že jediné pohledávka ze salda vstupuje na jich místo. Stěžovatelce by tudíž již nepříslušely nároky na zaplacení kupní ceny z jednotlivých kupních smluv, nýbrž jen nárok na zaplacení salda z kontokorentního poměru. V tomto případě se však stěžovatelka nemůže dovolávati k odůvodnění příslušnosti fakturního sudiště podle § 88 druhý odstavec j. n., poněvadž již nejde o původní nároky za dodané zboží, nýbrž o saldo z kontokorentního poměru. Pakliže však nejde o saldo obaplně zjištěné, neztratily ovšem jednotlivé pohledávky svou samostatnost tím, že byly zařazeny do kontokorentního účtu, avšak toto zařazení nemůže také míti v zápětí, že by příslušnost soudu, opodstatněná pro některou z těchto pohledávek, měla v zápětí také příslušnost pro veškeré ostatní pohledávky. Takového sudiště spojitosti z kontokorentního poměru zákon nezná. Stěžovatelka však za sporu sama udala k odůvodnění soudu splnění podle § 88 druhý odstavec j. n., že se zažalovaná pohledávka vztahuje na čtyry zásilky utěšňovačů prodaných žalované podle faktur ze dne 24. července, 15. září, 1. října a 10. října 1924, jež vesměs byly opatřeny doložkou »splatno a žalovatelnost v M.« a náleželo proto soudu zkoumati, zdali jsou tu také ostatní zákonité předpoklady pro založení sudiště podle § 88 druhý odstavec j. n. Tu však bylo zjištěno, že jen faktury ze dne 24. července a 1. října 1924 došly žalované před zbožím, kdežto faktury ze dne 15. září a 10. října jí došly teprve po dojití zboží. Dlužno proto přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že ohledně těchto dvou faktur příslušnost dovolávaného krajského soudu v M. není odůvodněna.

Čís. 8598.

Dovolání podané do soudního protokolu jest odmítnouti. Předpisu § 85 c. ř. s. nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1928, Rv I 1156/28.)

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání, podané do soudního protokolu.

D ů v o d y:

Dovolání žalovaného bylo sepsáno u soudu první stolice protokolárně. To odporuje nejen předpisu § 506 c. ř. s., podle něhož dovolání musí se státi podáním (§ 74 c. ř. s.), obsahujícím též podpis advokáta, nýbrž i výslovnému předpisu posledního odstavce § 507 c. ř. s., podle něhož podání dovolacího spisu nemůže býti nahraženo prohlášením do soudního protokolu. Náprava podle § 85 c. ř. s. není tu možná, poněvadž se předpisy o odstranění formálních vad podání nehodí na tento případ, kde dovolání nebylo vzneseno písemným podáním, nýbrž bylo zapsáno do soudního protokolu, a protože dovolací lhůta již dávno uplynula. O dovolání, jež bylo vzneseno ve formě podle výslovného předpisu zákona nepřípustné, nelze zahájití zákonné jednání a bylo je proto podle § 507 c. ř. s. odmítnouti.

=====